

УДК 347.459

О.В. БАТОЖСЬКА, канд. юрид. наук,
Харківський національний університет внутрішніх справ

СПОСОБИ ФІКСАЦІЇ ВОЛЕВІЯВЛЕННЯ СТОРІН ПРИ УКЛАДЕННІ ДОГОВОРУ ЗБЕРІГАННЯ АВТОТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ

Ключові слова: волевиявлення сторін, форма правочину, форма договору, зберігання, автотранспортні засоби

Літературні джерела, в яких висвітлюються окремі питання договору зберігання, загалом виходять із законодавчого закріплення форми договору і не виявляють особливих проблем при її визначенні на практиці. Проте, слід зауважити, що у сфері зберігання автотранспортних засобів при визначенні форми даного договору виникає чимало проблем. Короткострокове зберігання автотранспортних засобів об'єктивно вимагає спрощених способів фіксації взаємного волевиявлення сторін договору. На практиці таке волевиявлення відбувається в усній формі, а способами фіксації факту передання автотранспортного засобу у володіння зберігача є видача покладавцеві жетона, номера, чека, квитанції, запис у відповідному журналі тощо. На перший погляд, будь-яких проблем стосовно визначення форми досліджуваного договору тут не існує. Але проблеми нерідко виявляються відразу ж, як тільки у спорі між покладавцем та зберігачем постає питання про доказування факту укладеності договору. Наявність таких проблем цілком підтверджує й існуюча судова практика розгляду спорів, що виникають у зв'язку з виконанням чи порушенням договорів зберігання автотранспортних засобів. Насамперед їх існування обумовлене певними вадами законодавчих формулювань, що стосуються форми догово-

ру зберігання, і які безпосередньо поширюються на договір зберігання автотранспортних засобів. Неоднозначне їх розуміння та тлумачення як сторонами договору, так і судовими органами у деяких випадках унеможливує захист порушених прав покладавців, призводить до ухвалення прямо протилежних судових рішень.

У зв'язку з цим актуальним на сьогодні є питання визначення такого способу фіксації волевиявлення сторін при укладенні договору зберігання автотранспортних засобів, який би цілком відповідав реаліям договірної практики.

Науковий ступінь розробки проблем, що стосуються сфери зберігання, хоча й можна визнати чималим, але більшість робіт цієї тематики належить ще до радянського періоду, коли відносинам зберігання автотранспортних засобів із-за їх непоширеності на практиці фактично не приділялося належної уваги. Серед останніх наукових напрацювань, присвячених відносинам зберігання, можна виділити праці російських цивілістів М.І. Брагінського «Договор хранения» (1999 р.), К.С. Боуш «Договор хранения в гражданском праве России» (2005 р.) та першу в Україні кандидатську дисертацію Е.М. Грамацького «Договір зберігання у цивільному праві» (2004 р.). Названі роботи присвячені насамперед загальній характеристиці зберігальних зобов'язань, що виникають на підставі договору зберігання, але про зберігання автотранспортних засобів у них згадувалося досить опосередковано, більшість теоретичних і практичних проблем зазначеного виду зберігання, у тому числі й ті, що стосуються форми даного договору, залишилися поза увагою авторів.

Мета даної статті зводиться до з'ясування можливих способів волевиявлення сторін при укладенні договорів зберігання автотранспортних засобів, визначення адекватної процедури їх оформлення та внесення пропозицій до чинного цивільного законодавства, що стосується сфери розглядуваних відносин.

Стосовно форми досліджуваного договору

діє загальне правило про форму правочину. Відповідно до загальних положень про зберігання, обов'язкова письмова форма повинна бути дотримана у разі укладення консенсуального договору зберігання. Виходячи зі змісту ст.218 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), недодержання сторонами письмової форми договору не має наслідком його недійсність [1]. У цьому разі при запереченні однією із сторін факту вчинення договору або оспорювання окремих його частин не можна посылатися на показання свідків. Вимоги до письмової форми правочину встановлюються у ст.207 ЦК України. Тобто вчиненням у письмовій формі вважається той правочин, зміст якого зафіксований в одному або кількох документах, у листах, телеграмах, якими обмінялись сторони, або якщо воля сторін виражена за допомогою телетайпного, електронного чи іншого технічного засобу зв'язку. При цьому правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо він підписаний стороною (сторонами) [1].

Варто визнати, що укладення письмового договору у формі єдиного підписаного сторонами документа на практиці є основним. Укладення ж досліджуваного договору шляхом обміну підписаними кожною із сторін документами фактично є незастосовним унаслідок того, що проект договору або примірний договір розробляється у вигляді стандартного бланка (формуляра) й надається для підписання зберігачем своєму контрагентові. У цілому така позиція не викликає заперечень, оскільки цей спосіб полегшує процес укладення договору з масовим споживачем. Однак слід пам'ятати, що в таких договорах, які розробляються в односторонньому порядку у вигляді стандартного бланку, можуть міститися пункти, які суперечать закону і обмежують права споживачів цих послуг.

У таких договорах ретельно враховуються умови, що охороняють інтереси насамперед зберігача, і з якими доводиться у цілому погоджуватися поклажадавцеві. Такі факти мають місце. Зокрема, проаналізовані матеріали

практики, що стосувалися Всеукраїнської спілки автомобілістів, свідчать про те, що договори зберігання транспортних засобів, які укладалися із членами спілки, мали значення стандартного документа, розробленого для всіх організацій та членів даної спілки. Умови такого договору визначалися в односторонньому порядку зберігачем, а поклажадавець, який заінтересований саме в укладенні договору, змушений був лише погоджуватися з ними без можливості внесення якихось застережень чи доповнень. Наприклад, одна із умов, яка міститься у стандартному бланку договору зберігання цієї спілки, свідчить про те, що зберігач несе відповідальність тільки за зовнішню комплектність транспортного засобу при здачі його на зберігання із затемненим (тонованим) склом. Звичайно, таке положення видається неприпустимим, а дані умови повинні визнаватися недійсними, оскільки погіршують становище поклажадавця у порівнянні з тим, що визначається нормами законодавства про захист прав споживачів.

Уявляється, що на відміну від загальних вимог до письмової форми правочину, норми про зберігання встановлюють спеціальні правила щодо форми даного договору. Так, згідно із абзацом 3 ч.1 ст.937 ЦК України письмова форма договору вважається дотриманою, якщо прийняття речі на зберігання посвідчене розпискою, квитанцією або іншим документом, підписаним зберігачем [1]. У відповідності з ч.3 цієї ж статті прийняття речі на зберігання може підтверджуватися видачею поклажадавцеві номерного жетона, іншого знака [1]. До речі, в останньому випадку щодо можливості порівняння факту прийняття речі на зберігання (тобто факту укладення договору) з дотриманням письмової форми нічого не сказано. Подібна норма міститься і в абзаці 3 ч.2 ст.977 ЦК України, згідно з яким прийняття транспортного засобу на зберігання посвідчується квитанцією (номером, жетоном) [1]. Аналізуючи зазначені норми, можна помітити нелогічність та непослідовність законодавця стосовно визначення письмової форми договору зберігання.

Буквальне тлумачення цих норм не узгоджується зі ст.207 ЦК України і дає підстави вважати, що законодавець обмежує форму договору зберігання виключно односторонньо виданими зберігачем посвідчувальними документами або знаками (розписка, квитанція, номер, жетон тощо).

Щоб уникнути таких сумнівів, Е.М. Грамацький пропонував абзац 3 ч.1 ст.937 ЦК України викласти в такій редакції: «Письмова форма договору вважається дотриманою у разі його вчинення відповідно до вимог ст.207 ЦК України, а також, якщо прийняття речі на зберігання посвідчене розпискою, квитанцією або іншим документом, підписаним зберігачем» [2, с.13].

Погоджуючись у цілому з автором, слід однак зауважити, що односторонньо видані посвідчувальні документи (як і легітиміаційні знаки) не можна ототожнювати з письмовою формою договору, оскільки подібних вказівок ст.207 ЦК України не містить. Такі документи та знаки засвідчують факт прийняття речі на зберігання, тобто факт виникнення договірної зобов'язання, і не можуть служити ототожненням із письмовим волевиявленням сторін. Інакше кажучи, у нашому випадку слід говорити про договір зберігання автотранспортних засобів, укладений в усній формі, факт укладення якого може підтверджуватися видачею квитанції, розписки, жетона, номера чи, наприклад, записом у відповідному журналі обліку транспортних засобів.

Висловлене зауваження має практичне значення насамперед для поклажодавців як менш захищених учасників відносин зі зберігання, оскільки у разі спору саме поклажодавцеві досить важко довести факт укладення договору зберігання, особливо якщо зберігачем проігнороване належне оформлення договору і заперечується його існування. Як відомо, недотримання вимог щодо письмової форми договору унеможлиблює у разі спору доведення факту укладення договору шляхом показань свідків. Відсутність же посвідчувальних документів, записів чи знаків при усному договорі зберігання не може позбавляти

поклажодавця можливості доводити факт укладення договору і шляхом показань свідків.

Опосередковано такий висновок впливає й із ч.3 ст.949 ЦК України, яка допускає у разі спору про тотожність речі, прийнятої на зберігання, і речі, яка була повернена поклажодавцеві, використовувати показання свідків [1]. Аргументом на користь допустимості усної форми договору зберігання можна розглядати і норму ч.2 ст.206 ЦК України, згідно з якою юридичній особі, що сплатила за товари чи послуги на підставі *усного* (курсив наш – *О.Б.*) правочину з другою стороною, видається документ, що підтверджує підставу сплати та суму одержаних грошових коштів [1]. Таким чином, будь-які документи (квитанції, розписки, чеки), а також легітиміаційні знаки (номери, жетони) насамперед слід розглядати як такі, що засвідчують факт оплати товарів, робіт чи послуг за договором, укладеним в усній формі, а у нашому випадку – як такі, що засвідчують і факт передання майна на зберігання.

Із приводу цього В.С. Єм слушно зазначав, що виконання усного правочину може супроводжуватися видачею документа, що підтверджує його виконання (товарних чеків, довідок та ін.), а також видачею легітиміаційних знаків (номерів, жетонів тощо), що, в свою чергу, не змінює суті усної форми правочину [3, с.345]. На думку М.І. Брагінського, при втраті жетона чи номера, які є лише одним із можливих способів доказування наявності договору, поклажодавець не позбавляється права доводити його існування шляхом посилання на показання свідків [4, с.742].

Враховуючи висловлене М.І. Брагінським зауваження, можна зробити висновок, що легітиміаційні документи чи знаки слід розглядати лише як такі, що засвідчують факт передання речі на зберігання, а отже – і факт укладеності договору. Зазначені легітиміаційні документи та знаки, оскільки не йдеться про їх ототожнення з письмовою формою договору, можуть служити одним із можливих (але не єдиним) доказів наявності договору. Сказане свідчить про те, що першочергове

значення має надаватися договору як юридичному факту, а не формі, в яку даний факт втілений. Виходячи з наданого законом визначення правочину, форма договору сама по собі не може впливати на факт його існування, тобто певна форма договору не є ознакою його існування, а є лише основним чи додатковим підтвердженням цього факту [5, с.102].

Проте на практиці, незважаючи на те, що факт існування договірних відносин між сторонами практично ніким не заперечується, покладавцеві досить часто відмовляють у задоволенні позовних вимог щодо відшкодування збитків, завданих унаслідок втрати чи пошкодження транспортного засобу під час зберігання. Підстава таких відмов – недотримання письмової форми договору, відсутність письмових доказів, що підтверджують укладення договору зберігання. До того ж при розгляді даних спорів судами не завжди враховуються і положення ч.1 ст.61 Цивільного процесуального кодексу України, згідно з якою обставини, визнані сторонами та іншими особами, що беруть участь у справі, не потребують доказування [6]. Тому, якщо сам зберігач, свідок чи третя особа, що бере участь у справі, не заперечують факту укладення договору зберігання, вимагати документального підтвердження цього факту від покладавця немає підстав.

У практиці розгляду судами спорів, що виникали з приводу договору зберігання автотранспортних засобів, зустрічаються досить суперечливі судові рішення, пов'язані з формою цього договору. Так, за результатами розгляду однієї справи судом першої інстанції були задоволені вимоги покладавця про відшкодування шкоди, завданої у зв'язку з пошкодженням автомобіля під час зберігання на автостоянці. Апеляційний суд рішення місцевого суду скасував і ухвалив нове, за яким у задоволенні позову було відмовлено. Суттєвим аргументом для суду при ухваленні такого рішення було те, що договір зберігання у письмовій формі не укладався, у покладавця були відсутні квитанція, чек чи жетон, які б посвідчували факт передання автомобіля на

зберігання, між сторонами мали місце лише *усні домовленості* (курсив мій – О.Б.) [7]. Той факт, що автомобіль і під час пошкодження, і на момент розгляду спору в суді перебував на території автостоянки, а також те, що зберігач пропонував його відремонтувати (що також безумовно свідчить про існування договору), не був належно сприйнятий апеляційним судом. Майже аналогічні міркування суду містяться і в іншому рішенні, ухваленому з приводу подібного спору [8].

На відміну від даного прикладу, існують і прямо протилежні судові ситуації. Зокрема, в одному із спорів суд першої інстанції відмовив покладавцеві у задоволенні позовних вимог про відшкодування шкоди, завданої унаслідок викрадення з території автостоянки його автомобіля. Мотивуючи своє рішення, суд зазначив, що позивач, не отримавши квитанції про оплату за зберігання автомобіля, не може тим самим підтвердити факт укладення самого договору. У порядку апеляційного оскарження було встановлено, що укладення договору зберігання між позивачем та відповідачем підтверджувалося відповідним записом у журналі обліку транспортних засобів. Але після зникнення автомобіля сторінка із зазначеним записом була вирвана із журналу. Зважаючи на це, суд апеляційної інстанції дійшов висновку, що сама по собі відсутність платіжного документа (квитанції) не може свідчити про те, що між сторонами не було укладено договору зберігання. Як докази, що спростовували цей факт, були взяті до уваги наявні у справі показання свідків. У зв'язку з цим рішення суду першої інстанції було скасоване і ухвалене нове рішення про задоволення вимог покладавця [9].

У подібній судовій справі, що також стосувалася викрадення автомобіля з охоронюваної автостоянки, суд першої інстанції позов покладавця задовольнив. Апеляційною інстанцією рішення було скасоване і в задоволенні позову відмовлено на підставі того, що факт укладення договору між сторонами не було доведено. Суд касаційної інстанції не погодився з рішенням апеляційного суду, ви-

ходячи з того, що невнесення черговим приймальником відповідного запису в журнал обліку транспортних засобів безперечно не може свідчити про те, що договір зберігання не був укладений, оскільки, як видно з матеріалів справи, прийняття автомобіля на зберігання було посвідчене видачею квитанції. Неповне з'ясування та неналежна оцінка дійсних обставин справи, характеру спірних відносин між сторонами стали підставою для направлення справи на новий розгляд [10].

Зовсім протилежні висновки з приводу подібної цивільної справи містяться в іншій ухвалі суду касаційної інстанції. Скасовуючи рішення судів першої і другої інстанцій, колеґія суддів судової палати у цивільних справах Верховного Суду України вказала на те, що висновок попередніх судів про наявність договору зберігання автотранспортних засобів є необґрунтованим і передчасним, оскільки у справі немає достатніх доказів, які б підтверджували цей факт. На думку суду, та обставина, що працівнику автостоянки були сплачені кошти при залишенні автомобілів на стоянці, сама по собі не свідчить про виникнення відносин за договором зберігання автотранспортних засобів [11].

Цілком погоджуючись із рішенням касаційного суду про необхідність повторного розгляду даної справи, всебічного з'ясування її дійсних обставин, вважаю, що суд першої інстанції мав би звернути увагу насамперед на те, чи не заперечується працівником автостоянки отримання коштів від поклажодавців. У разі встановлення факту отримання коштів їх слід розглядати як плату за зберігання, яка опосередковано підтверджує факт не тільки укладення, а й виконання поклажодавцем договору. Та обставина, що працівник автостоянки проігнорував належне оформлення договору зберігання, жодним чином не повинна звільняти його від обов'язку відповідати за незбереження транспортного засобу.

Як видно із наведених судових прикладів, за договором короткострокового зберігання, який укладається в усній формі, у разі виникнення спору першочерговою проблемою для

поклажодавця є доведення факту існування самого договору, оскільки суди, прирівнюючи зазначені договори до письмових, відмовляють у можливості підтверджувати даний факт іншими доказами, зокрема показаннями свідків. Ситуацію ускладнюють і самі зберігачі, які ігнорують вимоги, що висуваються законом для належного оформлення прийняття транспортного засобу на зберігання. Як зазначається у п.12 Правил зберігання транспортних засобів на автостоянках, під час оформлення приймання на зберігання транспортного засобу черговий приймальник має вносити необхідні дані про володільця транспортного засобу і транспортний засіб до відповідного журналу обліку і розписуватися в ньому. При довгостроковому зберіганні володільцеві транспортного засобу має видаватися перепустка встановленого зразка, при короткостроковому – квитанція, касовий чек [12]. Як показує договірна практика, зазначені вимоги зберігачами зазвичай не виконуються, неналежним чином ведуться та оформляються журнали обліку транспортних засобів, книги квитанцій та інша необхідна документація.

Оскільки аналіз ст.937 ЦК України, що стосується форми договору зберігання, дає підстави вважати, що законодавець обмежує форму даного договору виключно односторонньо виданими зберігачем посвідчувальними документами чи знаками (розписка, квитанція, номер, жетон тощо), що свідчить, як було обґрунтовано, лише про усну форму договору, до договору зберігання насамперед слід застосовувати загальні вимоги ст.207 ЦК України, що підтверджує можливість його укладення у письмовій формі у вигляді єдиного підписаного сторонами документа. Зазначена форма договору доречна при постійному (довгостроковому) зберіганні. Спрощені способи фіксації укладення усного договору зберігання (шляхом видачі розписки, квитанції, жетона або іншого документа) допустимі у випадку тимчасового (короткострокового) зберігання транспортних засобів.

У зв'язку зі сказаним пропонується абзац 3 ч.1 ст.937 ЦК України викласти у такій редакції:

кції: «Письмова форма договору вважається дотриманою в разі його вчинення відповідно до вимог ст.207 цього Кодексу». З метою захисту поклажодавця як більш слабкої сторони договірною зобов'язання також пропонується доповнити ст.937 ЦК України окремою частиною такого змісту: «Договір зберігання може укладатися в усній формі, якщо прийняття речі на зберігання посвідчене розпискою, квитанцією або іншим документом, підписаним зберігачем. Прийняття речі на зберігання може підтверджуватися видачею поклажодавцеві номерного жетона чи іншого легітимаційного знака, якщо це встановлено законом, іншими актами цивільного законодавства або є звичайним для даного виду зберігання». За порядковим номером це має бути ч.2 зазначеної статті, відповідно чинну ч.2 слід вважати ч.3, а ч.3 – виключити. Більш вдалою була б редакція і абзацу 3 ч.2 ст.977 ЦК України, якщо б мала не імперативний, а диспозитивний характер: «Прийняття транспортного засобу на зберігання може посвідчуватися квитанцією, номером, жетоном тощо».

Таким чином, посвідчувальні документи (як і легітимаційні знаки) не можна розцінювати як спосіб, за допомогою якого відбувається волевиявлення сторін на укладення договору: вони засвідчують тільки факт прийняття речі на зберігання. У всіх цих випадках можна говорити про договір зберігання, укладений в усній формі, факт укладення якого може підтверджуватися не тільки видачею квитанції, жетона, номера, записом у відповідному журналі обліку транспортних засобів, а й будь-якими іншими належними засобами доказування. Нормативне удосконалення запропонованих статей ЦК України шляхом чіткого закріплення можливості укладення договору зберігання як у письмовій, так і в усній формі не тільки вирішить проблему розбіжностей в ухваленні судами рішень, а й дозволить поклажодавцеві у разі спору використовувати в суді одним із доказів, що може підтвердити факт укладення договору зберігання, показання свідків, чим забезпечить йому, як менш захищеному

учаснику договірних відносин, належний правовий захист.

ЛІТЕРАТУРА

1. Цивільний кодекс України : від 16.01.2003 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/435-15>.
2. Грамацький Е. М. Договір зберігання у цивільному праві : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Грамацький Ернест Мірчевич. – К., 2004. – 20 с.
3. Гражданское право : учебник. В 2-х томах. – Т. 1 / отв. ред. Е. А. Суханов. – Изд. 2-е, перераб. и дополн. – М. : Изд-во БЕК, 1998. – 816 с.
4. Брагинский М. И. Договорное право. Книга третья : Договоры о выполнении работ и оказании услуг. / М. И. Брагинский, В. В. Витрянский. – Изд. дополнит., исправл. – М. : Статут, 2003. – 1055 с.
5. Єсіпов І. Договір як юридичний факт / Ігор Єсіпов // Юридичний журнал. – 2005. – № 2. – С.99–103.
6. Цивільний процесуальний кодекс України: від 18.03.2004 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1618-iv>.
7. Рішення Апеляційного суду м. Києва № 4258528 від 10 грудня 2007 року по справі № 22-7075 від 2 липня 2007 р. Святошинського районного суду м. Києва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/4258578>.
8. Рішення Чорноморського районного суду Автономної Республіки Крим : від 22.12.2009 р., № 2-1134/09/0123с2 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/7395735>.
9. Рішення Апеляційного суду Івано-Франківської області по справі № 22-ц-831-09 від 16 березня 2009 р. Галицького районного суду : від 16.06.2009 р., № 4129062 [Елект-

ронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/4129062>.

10. Витяг із ухвали Судової палати у цивільних справах Верховного Суду від 14 грудня 2005 року по справі Рівненського міського суду від 13 лютого 2004 р. // Рішення Верховного Суду України. – 2006. – № 1.

11. Ухвала колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України по справі № 6-16191св07 від 30 листопада

2006 р. Голосіївського районного суду м. Києва : від 05.11.2008 р., № 2401485 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/2401485>.

12. Правила зберігання транспортних засобів на автостоянках / затв. Постановою Кабінету Міністрів України : від 22.01.1996 р., № 115 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=115-96-%EF>.

Батожська О. В. Способи фіксації волевиявлення сторін при укладенні договору зберігання автотransпортних засобів / О. В. Батожська // Форум права. – 2013. – № 2. – С. 34–40 [Електронний ресурс].

Розкривається питання щодо форми договору зберігання автотransпортних засобів. Обстоюється позиція, що легітимаційні документи та знаки (розписка, квитанція, номер, жетон) слід розглядати лише як такі, що посвідчують факт прийняття речі на зберігання, і не прирівнювати їх до письмової форми договору, як цього вимагає законодавець. Це дозволить поклажодавцеві у разі спору, якщо зберігач заперечує факт укладення договору, використовувати одним із доказів, що може підтвердити факт передання автотransпортного засобу на зберігання, і показання свідків.

Батожская А.В. Способы фиксации волеизъявления сторон при заключении договора хранения автотransпортных средств

Раскрывается вопрос о форме договора хранения автотransпортных средств. Отстаивается позиция, что легитимационные документы и знаки (расписка, квитанция, номер, жетон) следует рассматривать лишь как такие, что удостоверяют факт принятия вещи на хранение, и не приравнивать их к письменной форме договора, как этого требует законодатель. Это позволит поклажедателю в случае спора, если хранитель отрицает факт заключения договора, использовать в качестве одного из доказательств, которое может подтвердить факт передачи автотransпортного средства на хранение, и показания свидетелей.

Batozhska O.V. Methods for Fixing the Will of the Parties when Concluding the Contract on Vehicles' Preservation

The question concerning the form of the contract of storage of vehicles reveals. The position that the legitimizing documents and signs (receipt, receipt number, counter) should be considered as such that shall certify the fact of the acceptance of the thing for storage, and not to equate them to the written form of the contract as required by the legislator defended. This will allow the depositor of goods in the event of a dispute, if the custodian denies the fact of conclusion of the contract, to use as a proof that can confirm the fact of transfer of a motor vehicle for storage, and the testimony of witnesses.